

Прѣкрасно!

Студенъ, вѣтровитъ зименъ день.

Никола Ниловъ, книжовникъ извѣстенъ, праздуваше днесъ, защото бѣше свети Никола. Дори до пладнѣ, той имѣ радостъта да посрѣща и испраща купове гости и да размѣня съ тѣхъ сжщитѣ учтивости и изжулени фрази за студа, за снѣга, за вѣтъра... Мускулитѣ на устата и бузитѣ му бѣха се уморили отъ усмивки, а главата му се зашеметила отъ дима на цигаритѣ. Той се мълчишката даваше на чортоветѣ, за дѣто не прати съ врѣме едно обявление въ *Свобода*, за да не труди никого. Въ устата му се въртеше постоянно готовата закръглена, осветена фраза: „Никола Ниловъ има честь да обяви на приятелитѣ си, че не ще може да приема посѣщения на именния си день.“ Но късно сега.

За щастие, природата излѣзе съюзникъ Нилуу. Подиръ пладнѣ врѣмето отъ лошо—стана отвратително. Бѣсни, снѣжни фъртуни зафучахъ съ страшенъ ревъ и пометохъ улицитѣ. Сичко живо се испокри. На всѣка минута нови избухи на разярената стихия покъртяхъ изъ основа кжщата, прѣзъ прозорцитѣ на която се виждаше само единъ мжтенъ, снѣженъ хаосъ.